

vyslovena dříve než bude rozhodnuto o žalobě o výživné, a že, kdyby si to byl uvědomil, byl by povolil prozatímní opatření též s výslovným zřetelem na možnost dřívějšího rozvázání svazku manželského. Stěžovatel ovšem domáhal se již v červenci 1925 na základě rozluky zrušení exekuce vedené k vydobytí zadrželých a k zajištění budoucích příspěvků vyživovacích, při čemž se odvolával na § 39 čis. 1 ex. ř., a jest pravda, že rekursní soud zamítl tento návrh, ježto podle jeho názoru bylo třeba, by dříve bylo podle §u 399 čis. 4 ex. ř. zrušeno samo prozatímní opatření. Ale tím vším není stěžovateli pomozeno, když návrh podle §u 399 ex. ř. podal teprve dne 30. srpna 1926 a nemůže mu býti pomozeno ani tím, že současně žádá, by zrušení prozatímního opatření bylo povoleno s účinností od 13. května 1925. Podle §u 399 ex. ř. lze vysloviti pouze zrušení prozatímního opatření, čehož následkem jest, že nemůže již býti na dále exekučním titulem (§ 1 ex. ř.) k dobývání výživného. Ale soud vyslovující zrušení prozatímního opatření, není povolán, by rozhodoval o platnosti nároků do té doby již založených. Jde-li o prozatímní opatření povolením prozatímní výživy podle § 382 čis. 8 ex. ř., nepůsobí jeho zrušení po rozumu § 399 ex. ř. ex tunc, nýbrž pouze ex nunc. Stěžovatel míní, že opozděným svým návrhem nepozbyl práva, by se na základě hmotněprávních předpisů domáhal vrácení příspěvků, které po rozluce platil manželce jako osobě jemu již cizí a ne jako své manželce. Samo sebou se rozumí, že mu není bráněno, by tento domnělý svůj nárok neuplatňoval pořadem práva. Usnesení, jež jest vydati podle §u 399 ex. ř., není však oním prostředkem, jímž by stěžovatel mohl dosíci v tomto směru výsledku jím žádaného.

Čís. 6803.

Směnka s několika platebními místy jest neplatnou. Pojmenování několik směnečníků jest přípustno jen tehdy, jest-li platební místo jedno jediné.

(Rozh. ze dne 15. února 1927, Rv II 82/27.)

K námitkám žalovaného zrušil procesní soud první stolice směnečný platební příkaz, o d v o l a c í soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. D ů v o d y: První soud zjistil, že ve směnkách není zvláštního platebního místa, nýbrž že jsou na nich pouze adresy obou směnečných dlužníků, akceptantů, u žalovaného Eduarda D-a udáno bydliště Přerov, u druhého směnečníka Bohumíra T-a Kroměříž. Podle čl. 4 čis. 8 sm. ř. platí, jak správně první soud uvádí, místo v adrese směnečníka uvedené za místo platební. Není nejmenší pochyby o tom, že směnečných dlužníků může býti více a je to též nejčastější zjev u směnek, a také je pravidlem, že na směnkách, nejsou-li domicilovány, není platební místo uvedeno, nýbrž pouze adresy dlužníků. První soud dovozuje, že jsou tu dvě platební místa, což je v rozporu s pojmem a bytím směnečného práva, které vyžaduje přesnost a určitost. Místo platební musí prý býti jedno, ježto ustanovení kumulativních neb alternativních míst platebních příčí se požadavkům lehkého zrealisování směnky, když by majitel směnky výkon svého postižního práva na různých místech a daleko od sebe vzdálených místech hledati musil. Leč

odvolací soud nesdílí názor prvního soudu. Tento názor by vedl k tomu, že by všechny směnky, na nichž je podepsáno více akceptantů s různými bydlišti, byly neplatny, čímž by celý směnečný obchod byl nadobro podvázán a lehkost, které se první soud dovolává, učinila by směnečné obchody a závazky nemožnými. Nemůže býti na závadu platnosti směnky, je-li více dlužníků s různými geograficky rozlišnými bydlišti, neboť věřitel má volnost požadovati zaplacení směnečné pohledávky, předloživ směnku (čl. 39) kterémukoliv z dlužníků směnečných solidárně ručících (čl. 23 sm. ř.). A odpovídá jen zásadě čl. 39 o předložení směnky, když u každého z obou dlužníků uvedeno je místo platební, t. j. jeho bydliště. Ve směnkách je u každého z obou dlužníků uvedeno jeho bydliště, a to je místo platební a jest pro každého jen jedno místo platební jeho bydliště. Žalovaný D. měl platiti v Přerově a druhý žalovaný v Kroměříži, žalování mohou býti ovšem u soudu jednoho podle §u 93 druhý odstavec a § 89. j. n. a ježto jsou oba hlavními dlužníky, nemůže nikdo namítati ani místní nepřislusnost (repertorium čís. 208 úř. sb. č. 1448). Nejde o více míst platebních, nýbrž o více dlužníků s různými místy platebními. V tomto případě sporném nemá pak uvedení dvou různých bydlišť, jež je pokládati za místa platební, vůbec významu, neboť námitky podal pouze prvý žalovaný, u něhož je jen jedno místo platební, druhý směnečník odpadl, nepodav námitek. Je tu tedy jen jedno místo platební, a směnku je pokládati za platnou. Ostatně je otázka přípustnosti více míst platebních, je-li více akceptantů, jak v literatuře tak i judikatuře sporna a praktické potřebě hoví spíše názor připouštějící i více míst platebních ovšem u každého směnečníka jen jedině, takže je tu pak skutečně jen jedno místo platební u toho kterého směnečníka.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), a to právem. Dovolatel vznesl proti směnečnému platebnímu příkazu také námitku, že zažalované směnky jsou neplatné, poněvadž mají několik platebních míst. Námitce této nelze upříti oprávněně. Čl. 4 čís. 8 směn. řádu žádá, by ve směnce bylo udáno platební místo, a, není-li zvlášť udáno, pokládá se za platební místo bydliště směnečníka, udané ve směnce. Pojmenovati několik směnečníků jest přípustno jen tehdy, je-li platební místo jedno jedině. V zažalovaných směnkách jsou však udání dva směnečníci s různými bydlišti, tudíž dvě místa platební, což odporuje onomu ustanovení směnečného řádu, podle něhož může býti udáno ve směnce pouze jedině místo platební, neboť jinak vůbec nelze určit, kde směnka jest splatná, a směnka by pak postrádala žádoucí určitosti obzvláště při výkonu práva postižního. Aby směnka byla splatná na několika místech, jest již z toho důvodu vyloučeno, že v mnohých případech by ani nebylo možno směnku včas presentovati a protestovati na všech místech platebních, ve směnce uvedených, obzvláště jde-li o větší počet příjemců, bydlících na různých, daleko od sebe vzdálených místech. Aby však platnost směnky byla posuzována podle větší neb menší vzdálenosti několika platebních míst, jest vyloučeno, neboť by tím byla vnesena

do směnký povážlivá neurčitost, což se přičí povaze směnký a duchu směnečného řádu, jenž vyžaduje, by byly zachovány co nejpřesněji formality v něm předepsané, by právě veškerá neurčitost a pochybnost byla pokud možno zamezena. Zažalované směnký dlužno tudíž pro nedostatek náležitosti čl. 4 čís. 8 směn. řádu považovati za neplatné (srovnej rozh. nejv. soudu ze dne 21. dubna 1914 Rv V 882/14, uveřejněné v Juristische Blätter 1914, str. 290, Grünhut Wechselrecht, str. 410, Hermann-Otavský: »Československé Právo směnečné« 1926 str. 31, Mayer: »Weltwechselrecht« str. 114, Resch: »Wechselrecht« str. 54, Šikl: »Právo směnečné« str. 48, Staub-Stranz komentář str. 57 a 61). Správnosti tohoto názoru nasvědčuje také úvaha, že některé cizí směnečné řády, vyciňující patrně vyskytnuvší se pochybnosti, postaraly se o zákonnou úpravu tím, že učinily výslovné ustanovení — jako na příklad uherský směnečný zákon v §u 3 čís. 7 — v tom smyslu, že, je-li na směnce uvedeno několik míst, pokládá se první z nich za místo platební, kteréžto ustanovení bylo převzato i do vládního návrhu budoucího čsl. sjednoceného zákona směnečného (§ 3 čís. 7). Bude tedy platiti teprve po uzákonění této osnovy; do té doby nutno pro nedostatek zákonné úpravy šetřiti zásad, vyslovených v tomto rozhodnutí, z důvodů pro ně uvedených. Byly-li směnký z počátku neplatné, zůstaly neplatnými, byť i druhý žalovaný nevznesl námitek proti směnečnému platebnímu příkazu. Je-li na směnce několik směnečníků s různými bydlišti, třeba pouze připsati platební místo, by směnka byla platnou, a netřeba se tudíž obávati, že by směnečný obchod byl nadobro podvázán, kdyby bylo zaujato stanovisko, že směnka s několika platebními místy jest neplatnou.

Čís. 6804.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Souhlasný názor nižších soudů, že nestačí souhlas manželova opatrovníka k rozluce (§ 16 písm. b) rozl. zák.), neodporuje zřejmě zákonu (§ 16 nesp. říz.).

(Rozh. ze dne 16. února 1927, R I 65/27.)

Návrh manželky, by byla povolena rozluka manželství, s o u d p r v é s t o l i c e pro tentokrát zamítl a poukázal navrhovatelku na pořad práva. D ů v o d y: Vyšetřováním bylo zjištěno, že manželství rozvedeno bylo dne 23. října 1920, tedy po působnosti zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. a že od rozvodu toho uplynul více než jeden rok. Podle §u 16 písm. b) zákona jest podmínkou rozluky, že oba manželé souhlasí s rozlukou. Jelikož bydliště manžela navrhovatelky Leona D-a, jest již od května 1925 neznámo, jak vyšetřením bylo zjištěno, bylo navrhovatelkou žádáno za ustanovení opatrovníka pro Leona D-a a byl jako opatrovník ustanoven JUDr. Hynek K., advokát v J. Opatrovník tento ovšem souhlasí jménem Leona D-a s rozlukou pro nepřekonatelný odpor. Dle názoru soudu nelze však nahraditi souhlas manžela k rozluce pro nepřekonatelný odpor prohlášením opatrovníka k činu, protože podle výslovného znění §u 16 písm. b) cit. zák. jest pod-